

med. Han mente, at det ikke kunde nytte noget, at Finansministeren isørte sig Rigsstatslerens Rustning og mødte hermed, da han dog manglede den kraftige Arm til at føre en saadan Storspolitik, og han nævnte, at den nuværende Regjering kun havde Nederlag at vise tilbage til, medens Rigsstatsleren andsteds havde store Triumfer og i Kraft af saadanne kunde sætte sin Villie igjennem. Jeg mener, at, dersom det ærede Medlem husker sig ret om, ligge de Nederlag, som ere lidte af vort Land og som det ærede Medlem vel nærmest har for Die, forud for denne Regjerings Tiltrædelse, thi det kan dog næppe kaldes Nederlag for denne Regjering, at andre Statsmagter have ophævet en Paragraf i en Traktat, hvilket vi ikke havde nogen Magt til at hindre. Det kan dog ikke være det ærede Medlems Mening. Og naar det ærede Medlem mente, at Finansministeren manglede den kraftige Arm til at føre den store Rustning, synes jeg ikke, at han har Noget at beklage sig over i saa Henseende. Den høitæredede Finansminister har jo dog hidtil med al den Kraft, som det ærede Medlem kunde ønske sig, vidst at bruge denne Magt. Det ærede Medlem vilde næppe ønske den høitæredede Minister større Magt end den, han alt har; men i ethvert Fald synes jeg, at det er i høieste Grad ubesøjet af det ærede Medlem at ville fremhæve her, at Ministeren i et andet Land i Kraft af vundne Triumfer har kunnet gjøre, hvad vor Minister ikke kan gjøre, thi disse Triumfer, som det ærede Medlem talte om, ere dog kun vundne paa vort Lands og andre Nabolandes Bekostning. Jeg synes derfor ikke, at det ærede Medlem her skulde fremhæve noget Saadant som efterlygnelsesværdigt.

Monrad: Jeg finder, at der gjennem dette Lovforslag gaar en eiendommelig fin Følelse, en tiltalende Trofkyldighed, en vis elskværbig Tillidsfuldhed. Det har efter mit Skjøn kun en eneste Feil, og det er den, at det ikke ret passer til den grove, raa, plumpe og egentjærlige Verden, hvori vi leve, men at det hører hen til Blændværkernes Rige. Det, der er saa eiendommeligt for dette Lovforslag er følgende Omstændighed. Det er et anerkjendt Formaal, at man vil understøtte Arbejderklassen, understøtte dem, som

have ondt ved at fikke sig en sorgfri Alderdom, og for at gjøre dette, saa laabner man Døren paa vid Bæg og yder Understøttelse til Alle, enten de trænge eller ikke. Det er den Grundfeil, som ligger i Lovforslaget. Det er allerede blevet bemærket af Flere, at der for den egentlige Arbejderklasse vil være ikke Lidt, der hindrer den fra at benytte en saadan Alderdomsforsørgelseskasse. Man tænke sig saadan en ung Knøs paa en 18—19 Aar. Sig til ham: Hør Peter, Du skulde dog tænke paa, at Du engang bliver gammel, tænk paa Din Alderdom. Jeg er overbevist om, at det aldeles ikke vilde gjøre noget Indtryk paa ham. Der er en Ting, der for den Sags Skyld ligger ham nærmere, langt nærmere, han er forlovet, han agter om nogen Tid at gifte sig; selv dette at samle sammen til Bohave, købe sig en Seng, Sengklæder, Borde og Stole osv., selv dette vil falde overordentlig vanskeligt for dem. Sagen er, at det menneskelige Die har den Betsaffenhed, at Alt, hvad der er langt borte, forekommer det overordentlig smaat, og saaledes forholder det sig ogsaa med Sjælen: Alt, hvad der er fremtidigt, forekommer os at være ringe; derfor er det ogsaa, at Egheden har saa liden Betydning for Mange. Og i den unge Alder forekommer det, som ligger nogle Aar frem i Tiden, os at være Noget, der ikke er værd at tænke paa: den Tid, den Sorg, at leve og nyde Dieblikket og Dieblikkets Glæde, ikke staa tilbage for sine Standsfæller, at kunne møde i ligesaa smuk Dragt som de, at deltage med dem i Livets Sag og i Livets Glæde, det er dette, som følger med den unge Alder. Saa længere hen kommer Om sorgen for Familien; thi Arbejderstanden fører en haard Kamp for at skaffe det Fornødne til sig og Sine, og den, der sidder midt i denne Kamp, han tænker ikke paa Alderdomsforsørgelse, og hvad der ligger saa langt ude i Fremtiden. Det vil være, jeg vil ikke sige Ungen, men dog kun forholdsvis saa, der ville være istand til virkelig at nyde Godt af denne Lov; men for de andre Klasser er der aabnet en Udvei til paa en nem Maade at faae Statstilskud og Understøttelse. Deri ligger Lovudkastets store Feil, at det aabner Døren paa vid Bæg med den Hensigt at understøtte de Trængende, saa vil det let ske, at kun saa Trængende føre sig det til Nytte, og at